Help me!

De dochter laat ons het briefje lezen met de noodkreet van haar vader. Hij is in paniek en zij vraagt om kalmeringstabletten voor hem: meneer Veen, 87 jaar, alleenwonend.

Ik ken meneer Veen: een grote slimme man met een sterk karakter, ferm en vastberaden. Zijn echtgenote is vijf jaar geleden overleden aan ALS. Hij vermaakte, verschoonde, verwende en verzorgde haar. Ondanks chronische pijn in zijn heup ziet hij af van een operatie met revalidatietraject: zijn zoon Derk heeft hem nodig.

Derk is meervoudig gehandicapt en woont in een zorgcentrum. Elke zaterdag haalt meneer Veen hem naar huis. Hij vermaakt, verschoont, verwent en verzorgt hem. Op woensdag bezoekt hij Derk in het zorgcentrum. Daar tilt meneer Veen zijn grote, zware zoon in de aangepaste schommel. Als hij Derk laat zweven zijn ze allebei blij, vrij.

Dan overlijdt Derk zomaar opeens. Meneer is er kapot van. Hij praat en huilt, maar is vast van plan om de geplande familievakantie over twee weken door te laten gaan. Zijn dochters willen hem graag mee: dan zijn ze samen in hun verdriet. Dus hij doet het: ferm en daadkrachtig zoals ik hem ken.

In de vakantie gaat het mis. Meneer Veen slaapt slecht, dwaalt door de nacht en raakt langzaam in paniek zonder te snappen waarom. Als hij weer thuis is, wordt hij steeds angstiger. Uiteindelijk schrijft hij

» **Hetty Omvlee**
Praktijkverpleegkundige in Hilversum

**‘Het lukt hem
te bedenken
wat hij het
allerliefst wil’**

‘help me’ op een briefje voor zijn dochter. En ‘sorry voor al dit gedoe’.

Terwijl de waarnemend huisarts zich verdiept in het dossier bel ik meneer op. Hij is totaal geknakt. Van zijn daadkracht en kalmte is niets meer over. Na jaren van zorgen lijkt hij overweldigd door zijn rouw. Ik ben blij dat ik hem ken: dwars door het beeld van radeloosheid en angst zichzelf iets aan te doen herken ik de wijze, vastberaden man. Zo spreek ik hem ook aan. Rustig en met vertrouwen. Het lukt hem te bedenken wat hij nu het allerliefst wil: zelf verzorgd worden, niks meer moeten. Het is zo’n logische wens dat ik zeker ben van wat ik de waarnemer adviseer: niet de crisisdienst ggz inschakelen, maar ‘ontzorging’ en rust bieden. Dochter in de buurt, een ‘tijdelijk thuisplek’ zoeken, wat oxazepam en morgen een visite door de eigen huisarts.

Een week later zie ik dat meneer Veen rijles krijgt op een scootmobiel. Fijn! Hij heeft toch weer wat moed verzameld! Bij zijn voordeur reikt hij met zijn pasje naar de sensor. Te ver nog, iets dichterbij rijden... Met een harde knal ramt de scootmobiel de deur. Hij barst. Heel even breekt ook mijn hart. ■